

En rejse til Etiopien

som forberedelse til adoption

Jeg står på DanAdopts venteliste til at adoptere et barn på 36-60 måneder fra Etiopien. Igennem tiden har jeg haft mange overvejelser i forhold til, hvordan jeg kan forberede mig på at modtage et barn i børnehvalderen med en helt anden kulturel baggrund og et andet sprog. Som led i processen tog jeg med rejseselskabet "Etiopienrejser" på en oplevelsesrejse i februar 2008 sammen med 8 andre deltagere samt en dansk og en etiopisk rejseleder.

Af Dorte Englund

At opleve landet med Etiopienrejser

Rejsen var tilrettelagt som en blanding mellem "ind-i-kulturen-oplevelser" og almindelige turistoplevelser. Samtidig med at vi lærte om etiopiernes levevilkår, kultur, religion og historie, var der altså også tid til at foretage sig mere afslappende aktiviteter.

Foto: Marked Dorze

Der var mange oplevelser. Vi spiste nationalretten injera og så traditionel dans, vandrede i bjerge, sejlede på en sø med krokodiller og flodheste i deres naturlige omgivelser, besøgte institutioner og andre arbejdspladser, så kirker og deltog i en religiøs ceremoni, gik på markeder, fik kontakt med såvel stammefolk som universitetslærere og besøgte mennesker i almindelige private hjem.

Der var ofte mulighed for at dele sig op i mindre grupper eller bevæge sig rundt på egen hånd. For mig var der planlagt et besøg på børnehjemmet Enat Alem, da jeg var eneste adoptionsansøger på holdet.

Jeg kan varmt anbefale en sådan rejse for andre, som skal adoptere fra Etiopien. Rejsen har på flere måder bidraget til, at jeg føler mig bedre rustet til at modtage mit barn.

Foto: Bale Mountains

I det følgende vil jeg beskrive de oplevelser, som især har gjort indtryk på mig uden at give en fyldestgørende beskrivelse af turen (for mere information om rejsen se www.etiopienrejser.dk).

Foto: Koptisk Kirke

Addis

Mødet med Addis var overvældende og fyldt med kontraster. Varmen om dagen - og køligheden om natten. Fattigdom og tiggere side om side med Hiltons luksus, sikkerhedsvagter og velklædte mennesker. Moderne supermarkeder og handel fra små blikskure.

Foto: Børn i Addis

På gaden blev jeg flere gange stoppet af forældre, som ville vise mig deres yndige og nysgerigt smilende barn. Jeg vidste, at etiopiske børn er smukke og dejlige, men det gjorde et stærkt indtryk at få det bekræftet ved mødet med børnene på gaden i Addis. Det fik min forestående adoption til at blive mere virkelighedsnær idet både glæden og savnet var stærkere, da jeg gik til ro om aftenen med tanker, der kredsede om dagens oplevelser.

De forældreløse børn i Goba

I kontrast til storbyen vandrede vi et par dage i Bale Mountains med smuk natur og spændende dyreliv. Derefter tog vi til byen Goba, som er ganske almindelig og uden den store turisme. Der var mange små butikker og trafik med æselkærrer, heste, lastbiler og busser foruden forskellige kreaturer, som let kom i vejen,

Foto: Gade i Goba

når de vadede rundt på må og få.

I Goba besøgte vi et Mother Theresa hjem for mentalt handicappede børn, ensomme gamle og uforsørgede enlige mødre. På vej til hjemmet kom en hel flok snavsede børn i slidt tøj os i møde. De rakte os deres små hænder – måske i håb om at nogen ville tage dem til sig. Så gik de lige så stille med os i hånden.

Da vi skulle skilles ved indgangen til hjemmet knugede en stor pige sig ind til mig - og det var svært at mærke hendes higen efter kontakt, som jeg måtte løsrive mig fra.

Børnene var forældreløse - og fik mad fra hjemmet. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på os fra ventelisten, som hellere end gerne vil tage disse forsømte børn til os - og på hvordan børnene med deres ukritiske kontaktform, er sårbare overfor fremmede med dårlige hensigter. Urimeligt og umenneskeligt at børn skal leve under sådanne vilkår.

En almindelig etiopisk familie

I Goba var der planlagt besøg hos etiopiske familier i små

Foto: Vej i flot landskab

grupper. En anden deltager og jeg fik tildelt en familie med to børn. Hos dem mødte vi den største gæstfrihed og venlighed, hvilket er kendetegnende for etiopierne.

Manden hentede os på hotellet - og da vi blev modtaget i deres hjem kyssede konen os på kinderne og trak os ind i huset. Manden som er sygeplejeske, kender Danmark idet vi donerer hospitalsinventar til Etiopien.

Familien gav udtryk for, at vi havde et fællesskab i forhold til at være kristne og deres lille søn bad bordbøn for os, før vi indtog deres dejlige injera. Den store pige havde forberedt spørgsmål om Danmark - og det var spændende at udveksle erfaringer om livet i vore så forskellige lande. Vi diskuterede ensomhed, som nærmest er et ukendt begreb for etiopiere, da de har deres daglige gang i hinandens hjem.

Efter en forrygende aften fik min rejseledsager taget et par billeder af familien og vi fik deres postadresse, så vi kan skrive sammen.

Den sydlige del af landet og stammefolkene

I den sidste del af rejsen var vi i den sydlige del af landet. Vejene var støvede og i en dårlig stand med mange huller, hvilket virkede som hastighedsbegrænsning sammen med diverse kreatur, som man må køre udenom eller standse for.

På en stor del af ruten, var der ved at blive bygget nye veje, så det er formodentlig en anderledes velfungerende infrastruktur om få år.

Foto: Hamere i sang og dans

Børnene var ivrige efter at få vandflasker fra os, så de råbte og løb efter bilerne. Nogle børn solgte ting, som de kunstfærdigt havde lavet selv. Det lykkedes på denne måde at få både et farvefjernsyn og en flyvemaskine i vores bil. Ofte lavede børnene

Foto: Murzi-kvinder

Foto: Karo-drenge

en lille opvisning ved at danse, stå på stylder eller hovedet for at tiltrække vores opmærksomhed. Til tider blev de meget nærgående og kunne finde på at stikke hænderne ind i bilen for at tage en flaske eller hægte sig fast, når bilerne skulle til at starte.

Vi blev frarådet at give børnene flasker og penge. Det var noget af et dilemma, at have lyst til at give noget til fattige børn, men samtidigt føle sig plaget af deres pågåenhed. Et argument imod at give noget direkte til børnene er, at småpenge kun hjælper dem i kort tid. Man kan hjælpe mere ved at give et større beløb til hjælpeorganisationer eller børnehjem, som vi f.eks. gjorde ved Mother Theresa Hjemmet.

Vi besøgte forskellige stammefolk. Det var spændende, men de var meget optaget af, at få penge for at blive fotograferet af os.

Børnene virkede i reglen glade og tillidsfulde. De kom os ofte i møde og tog os i hånden. Jeg fik indtryk af, at de trods fattige vilkår havde et rimeligt godt børneliv.

Vi mødte 8-9 årige piger, som allerede var blevet gift, men de flytter dog først sammen med deres ægtefælle, når de er omkring 20 år. I mellemtiden er der intet krav om troskab, da seksuel erfaring tværtimod ses som en fordel, idet man dermed ikke er én som ingen vil have.

Kortlægning af nyttige steder i Addis

Dagen før afrejse til Danmark var vi tilbage til de mere civiliserede forhold i Addis. Bykort var udsolgt mange steder, men jeg havde held til at skaffe et fra en gadesælger.

Vores etiopiske rejseleder, Be-layneh, skrev navnene ned på steder, som jeg gerne vil vende tilbage til eller kan få brug for og tegnede dem ind på kortet, så jeg lettere kan orientere mig i byen næste gang.

Det var både hoteller, guesthouses, spisesteder og børnehjem. Som en del af Etiopienrejserens koncept tilbød han desuden sin assistance, hvis jeg skulle få brug for den ved afhentning af barnet.

Besøg på børnehjem

Højdepunktet på turen var for mig, at besøge børnehjemmet "Enat Alem", som er et af de steder DanAdopt formidler børn fra. Enat Alem har 3 afdelinger hvoraf vi besøgte de to, Tenesh Ababa for de yngste og en afdeling for de større børn, men ikke afdelingen for HIV-smittede børn.

Det var en underlig tanke, at skulle derhen, hvor mit kommende barn måske vil opholde sig for en periode. Vores danske rejseleder, Christina og jeg blev hentet af DanAdopts kontaktperson Dinkai og til vores overraskelse kom også Mette Garnæs fra DanAdopt. Hun var dernede for at sikre nogle procedurer i forbindelse med adoptionssagerne særligt med fokus på afklaring af børnenes baggrund. Vi kom til at tale mest med Mette.

DanAdopt har valgt at følge arbejdsgangene i Etiopien tæt over en periode efter problemer med deres tidligere kontaktperson. Mette fortalte, at det kan være vanskeligt at vide sig sikker i forhold til ansatte, da der ikke findes et centralt strafferegister, hvor man kan tjekke deres baggrund. Dinkai er imidlertid blevet anbefalet, som en meget pålidelig person og sådan virker hun bestemt også. Jeg kunne forstå, at Etiopien har høj prioritet hos DanAdopt for tiden.

Jeg synes, at der var hyggeligt i Tenesh Ababa og det bar præg af, at der er givet donationer. Børnene var vel fra omkring tre måneder til et par år. Sengene stod tæt og over hver af dem hang en uro. Vi blev alle optaget af børnene, som var rigtig søde. Det var muligt at få øjenkontakt med dem og nogle smilede. Dette var langt fra de afskrækkende film, jeg har set om børn på børnehjem, der rokker eller kigger tomt ud i luften. Mette gjorde opmærksom på stedets ro som et tegn på trivsel.

Personalet har 24 timers vagter, hvilket må være hårdt for dem, men godt for børnene med den kontinuitet. Der var indrettet et køjerum til overnattende personale.

Børnenes alder er sjældent kendt, men fastsættes efter et skøn på det tidspunkt, hvor barnet ankommer. Personalet har ingen tradition for at tale med børnene om tabet af deres forældre, men børnene bliver forberedt på deres forestående adoption.

Mette havde en god kontakt til børnene og der var en dreng, som hun havde et særligt forhold til. Det var en lille alvorlig fyr, som Mette bar på under besøget. Nogle af de mindste børn var tynde og Mette fortalte, at de ofte er underernærede fra fødslen.

Forældrepar i Etiopien kan ikke længere bortadoptere børn alene pga. fattigdom. Når der ingen økonomisk støtte gives til familien, kan man frygte, at forældrene efterlader børnene i stedet for at aflevere dem forsvarligt. De pårørende til børn på Enat Alem har ret til at møde adoptivforældrene på børnehjemmet i forbindelse med overdragelsen – og de kan følge opvæksten gennem rapporter.

En lille dreng, som så ud til netop at have lært at gå, havde fået et par sko af Mette og stolpede

Foto: Café ved marked

rundt efter os. Han var meget interesseret i den pose, jeg havde med ting til børnehjemmet. Da den blev åbnet fik han fat på en bamse, som han knugede ind til sig. Det tøj jeg havde med blev straks pakket ud og lagt sammen.

De kan godt bruge nogle sko, hvilket jeg desværre ikke havde med. Jeg kunne forstå, at ting til børnene skaffes ved donationer. Dette til trods for at gebyrerne i forbindelse med adoption skulle dække barnets pleje, men hvordan det hænger sammen kom vi ikke ind på.

Vi kørte til den anden ende af byen til afdelingen for større børn, som kan være op til 10 år. Det materielle var mere beskedent på denne afdeling, hvor der også var flere børn.

Mette fortalte, at amerikanerne gerne adopterer børn mellem 8-10 år og deres motiv i højere grad er humanitær i modsætning til os danskere, hvor ønsket om at få børn er det centrale.

Jeg spurgte Mette om råd i forbindelse med at adoptere et stort barn. Hun synes, at det er en god ide, at sende nogle

Foto: Lille pige ved lastbil

billeder til barnet fra min dagligdag.

Min læge havde spurgt mig, om det var relevant med en vaccination mod hepatitis B – og det kunne Mette bekræfte.

Det er rigtig rart at have set de to børnehjem. Som adoptionsansøger ønsker jeg naturligvis, at vore kontakter dernede skal bruge deres tid på formidling af børn fremfor gæster, og børnehjemmene skulle nødtigt blive en turistattraktion.

Christina er opmærksom på dette - og besøg på børnehjem med Etiopiensrejser vil også i fremtiden være forbeholdt adoptionsansøgere, som fremover selv kan sørge for transporten til og fra børnehjemmene.

På vej tilbage i bilen drøftede vi forskellige muligheder for indkvartering i byen næste gang. Det var min plan at bo på New Flower Guesthouse, da jeg havde fået det anbefalet og kan lide små steder. Mette gjorde opmærksom på, at det kan være svært at beskæftige et stort barn på et værelse og en lille græsplæne. Hun foreslog i

stedet et af de større hoteller, Hilton som hun selv bor på, Sheraton eller Ghion. Jeg synes, at Ghion er mest passende i forhold til min tøjstil og økonomi (Det koster 68 dollars for en voksen plus 8 dollars for et barn).

Christina og jeg blev sat af ved Ghion, hvor vi spiste en god frokost i hotellets restaurant. Der var en fin udsigt over en stor park, hvor der også er en legeplads og en afdeling med swimmingpool. Flere vesterlændinge var sammen med afrikanske børn på hotellet, så der vil også være en chance for at møde ligestillede.

At være eneste adoptionsansøger i en gruppe

Mit motiv for at rejse til Etiopien var jo anderledes end mine rejsefællers - og det var fint nok for mig at være den eneste adoptionsansøger.

Jeg plejer, at være tilbageholdende med at udbrede mig om mine adoptionsplaner, men i denne sammenhæng valgte jeg at fortælle om det fra starten. Et af de første spørgsmål var da også "hvad fik dig til at vælge at rejse til netop Etiopien?". De andre deltagere viste en oprigtig interesse for adoptionen - og der var andre, som havde haft adoption tæt inde på livet og kunne bidrage med deres erfaringer. Det satte naturligvis meget fokus på min situation, men det ville på den anden side have virket forkert at fortie det.

Hjem til Danmark igen

Efter 15 dage var det tid til at pakke sammen for at forlade Etiopien. En del af mit tøj og mit liggeunderlag, havde jeg givet væk, så der var god plads til mine nyanskaffelser.

For at beskytte de skrøbelige ting købte jeg en solid flettet papirkurv af en gadesælger til at pakke dem ind i. Jeg havde købt en tromme i gedeskind og en rasle til barnet, tørklæder, smykker, flere kilo uforarbejdet kaffe, Cd'ere, en lille skammel som mændene går rundt med dernede og et par dekorerede kalabasser til at hænge op på væggen. De andre havde været på et stort marked, imens jeg var på børnehjemmet – og kom tilbage med en meditationspude i gedeskind til mig.

Foto: Bevæbnet dreng

Ud på aftenen kørte vi i en gammel minibus ud til Bole Lufthavn, hvor vi tog en varm afsked med vores etiopiske rejseleder. I flyveren hjem var der flere stolte og glade vesterlændinge med etiopiske børn, som mindede mig om, at det forhåbentlig snart bliver min tur.....

Tekst og foto: Dorte Engelund

For mere information:

www.EtiopienRejser.dk
Att: Christina Nordentoft
Telefon: 30727561
Mail: cn@etiopienrejser.dk